

Intervju: ANA MARIA ŠTEFANAC

Nismo striktno okrenute mladima, nego svima koji žele kvalitetnu komediju

Mlada glumica Ana Maria Štefanac završila je studij glume na Fakultetu za film i scensku umjetnost u Zagrebu, a magistra glume postala je 2020. na Akademiji primijenjenih umjetnosti u Rijeci. Iako je nastupala u kazališnim institucijama, poput HNK Ivan pl. Zajc iz Rijeke, najviše uloga ostvarila je na nezavisnoj sceni. No, ideju za njezino scensko viđenje *Duge* prepoznalo je Narodno sveučilište Dubrava u Zagrebu i nije se prevarilo jer je Ana Maria Štefanac dobila prvu nagradu za najbolje glumačko ostvarenje na 16. Festivalu Mali Marulić u Splitu.

Razgovarala: **Katarina Kolega**

Autor naslovne fotografije: **Filip Malenica**

Kako ste došli na ideju da Šimunovićevu pripovijetku *Duga* postavite u monološkoj formi?

Tu mi je priču tata čitao od malih nogu. On je od svoje osnovne škole sanjao o tome da postavi predstavu o *Dugi* i to u formi monodrame. Iz perspektive dječaka. Toliko je o tome govorio da su mi se njegove slike urezale u pamćenje. Znala sam da ću jednog dana napraviti taj kazališni komad. Predložila sam ga ravnateljici Narodnog sveučilišta u Dubravi Sandri Banić Naumovski, njoj se ideja svidjela i našla mi je umjetnički tim s kojim ću raditi – dramaturginju i dramatičarku Dinu Vukelić te koreografkinju i redateljicu Anu Kreitmayer. Linda Uran je radila glazbu, a nju sam upravo ja predložila jer s Lindom već dugo surađujem te je u autorskom timu bila i Stella Leboš koja potpisuje scenografiju i kostimografiju.

Dina Vukelić je, prema pripovijetki, napisala izvrstan suvremeni tekst za mlade. Povezala je početak dvadesetog stoljeća i ovo naše vrijeme, pokazavši nam sličnosti i razlike. Njezina Srna djevojčica je koja se razlikuje od većine drugih jer želi igrati nogomet i družiti se s dječacima koji je odbacuju. Budući da dosta djevojčica igra nogomet, je li uistinu to danas problem u smislu društvene prihvaćenosti?

Srnina najveća želja je biti prihvaćena. Da njezini vršnjaci i okolina prihvate ono što voli. To je u ovom slučaju nogomet, no za neku drugu djevojčicu to može predstavljati nešto drugo. Umjesto djevojčice, na sceni je mogao biti i dječak kojega također odbacuju zbog nečega što nije stereotipno. Nogomet nam je tu poslužio samo kao neko sredstvo koje nam je pomoglo da se približimo ciljanoj publici. No, zbilja vjerujem da se u ovoj priči, kako ju je Dina složila, može pronaći svako dijete. Možda gledajući ovu predstavu dobije podršku i pomisli: „Ako ću biti dovoljno uporan ili uporna, možda me prihvate zajedno s onim što volim i čime se želim baviti.“

U njoj se, zapravo, dosta poigravate sa stereotipovima, općim mišljenjem koji su poslovi primjereni za muškarce, a koji za žene. Koliko ih Vi na svojoj koži osjećate?

Trenutno ne osjećam. Vrlo jasno izražavam svoje mišljenje po tom pitanju – kako u poslu, tako i privatno. *Dugi* niz godina posuđujem glas u crtićima i uglavnom sam u ulozi dječaka. To je primjer da žena može odigrati i mušku ulogu, kao i obrnuto. No, znam da na mnogim poljima i u mnogim poslovima ta borba nije još gotova, s obzirom na to da se pretpostavlja da muškarac mora biti direktor firme a žena učiteljica.

(https://hrvatskoglumiste.hr/wp-content/uploads/2023/08/portret_Filip-Malenica.jpg)

Je li ova predstava svojevrsna borba protiv tih stereotipa?

Naravno, jer i sama *Duga* govori o toj borbi. O djevojčici koja nije htjela samo sjediti na prozoru svoje velike kuće, u uskoj opravici, gledajući svoje muške vršnjake u igri. Odlučila je stati tome na kraj. Ona se cijelo vrijeme, sitnim gestama, odlukama i ponašanjem buni protiv tadašnjih stereotipa. U konačnici, tragično skonča zbog prevelike želje da radi upravo ono što radi muški spol, da bude dječak.

Zanimljivo je da je Ani Kreitmayer, našoj uglednoj koreografkinji i plesačici, *Duga* prva dramska predstava. A Vama je to prva monodrama. Koliko Vam je ta forma bila izazovna i zahtjevna?

Na diplomskom ispitu sam sa svojom mentoricom razgovarala o monodrami, no tada nisam imala hrabrosti zagristi taj zalogaj. Mislim da za monodramu moraš prvo biti dovoljno hrabar unutar sebe, makar nikada nisi do kraja hrabar jer uvijek postoji mali crv sumnje. Međutim, u jednom trenutku sam skupila hrabrosti i samoj sebi rekla: „Kreni! Sad je vrijeme. Probaj!“ Vjerujem da bih sada, nakon gotovo godinu dana od prve izvedbe, svemu tome pristupila na drugačiji način. Možda bih bila još hrabrija. Srećom, kao izvođačica mogu u svakoj izvedbi nešto novo probati, promijeniti, poboljšati jer mi je najvažnije svakom novom izvedbom sve više rasti. Zahvaljujući tome nisam ista kao na početku. Kad imaš dvije, tri izvedbe u nogama, još uvijek si sumnjičava, tražiš je li to dobro, kako publika to prihvaća. Sad već znam kako će na nekim mjestima određena publika reagirati, kako je to kad je puna dvorana tinejdžera koji idu u sedmi i osmi razred, kako je to kad je za građanstvo i kad je publika nešto mlađa i starija, na što reagiraju i što ih zainteresira u potpunosti.

Uvjerila sam se da sjajno reagiraju gledatelji različitih uzrasta – tinejdžeri kojima je predstava namijenjena, ali i mnogo mlađi od njih, podjednako kao i odrasli. Rekla bih da je to prava obiteljska predstava u kojoj svatko može iščitati različite slojeve.

Moram priznati da me svaki put kad vidim malu djecu u publici ulovi strah jer ne znam hoće li išta razumjeti. Međutim, ona su tijekom predstave vrlo mirna i osjećam da me s pozornošću prate, što mi je silno drago. Naime, igram i u drugim predstavama za djecu i ona često znaju biti nemirna i glasna, brzo im padne pažnja – ovdje sve do kraja u tišini gledaju. To je znak da se režijski, dramaturški i glumački sve dobro posložilo te da je zanimljivo i maloj djeci. Odrasli također super reagiraju i često su mi znali reći da im je vrijeme proletjelo.

Ana Maria Štefanac u predstavi „Duga“, Dječje kazalište Tomislav, 2022., foto: Tomislav

Ana Maria Štefanac u predstavi „Duga“, Dječje kazalište Tomislav, 2022., foto: Tomislav

A kako reagira ona najzahtjevnija publika, tinejdžeri? Što im je najzanimljivije?

Imala sam stvarno divne povratne informacije. Uspijem ih pridobiti odmah na početku, kada im se počnem obraćati u ulozu suvremene Srne. U tom kontaktu govorim jezikom koji im je blizak, o temama koje su im bliske i na taj način dobijem njihovu pažnju. Tu se mogu identificirati sa mnom. Imam sreću što vodim dramske grupe i imam grupu tinejdžera koji su mi bili najbolji savjetnici. Ispitala sam ih koji je sleng danas popularan, koje se riječi najviše koriste, kako se dopisuju. Zahvaljujući tome, u predstavu ubacujem te suvremene stvari iz njihova života, na što najviše pozitivno reagiraju. Primjerice, u Karlovcu sam rekla „slay“ što oni koriste u smislu „daj se

ubij” u sceni kad se curice iz razreda rugaju Srni zbog toga jer „izgleda ko dečko”! I dobila sam pljesak koji do sada još nisam nikada dobila jer su bili oduševljeni što sam izgovorila riječ koja je njima toliko bliska, a ne zbog samog značenja. Morala sam čak stati usred izvedbe i pričekati da se smire. Izgovarajući takve riječi, poput “lol”, “iss” i sl., oni osjete da si dio njih, s njima, u smislu: „Ona kuži kaj mi brijemo.“ Imamo i par tih momenata ulaska u publiku, kad ih kao Srna iz prošlosti pozdravljam, naklanjam im se, uključim ih i oni su tu oduševljeni. To su isto super momenti, u njima stvarno guštam i jedva ih čekam. Naravno, postoji i grupa djece koja je nezainteresirana, koja ometa izvedbu, neki provociraju ili su nepristojni. Oni misle da je sve to što izvodim glupo, pa mi u principu ne daju ni priliku. Uvjerenam sam da im je trenutno sve glupo što stariji rade, ali razumijem ih. I meni je u teen-fazi sve bilo glupo, pa čak i kazališne predstave.

Mnogima od njih glupo je čitati, a ovo je jedna od onih predstava koje ih mogu potaknuti na čitanje lektire sa zadovoljstvom.

Nadam se da smo ih time uspjeli potaknuti na čitanje. Većinom sam dobivala dobre komentare od profesora koji su mi rekli da je super što smo na taj način približile to djelo. Rekli su mi da smo one koji nisu pročitali, zainteresirali da to učine, a oni koji su pripovijetku pročitali, počeli su je na drugačiji način promatrati jer su je, nakon viđene predstave, drugačije iščitali.

Uz pomoć mladih iz dramske grupe, kako ste još krenule u proces rada na predstavi?

Prvo smo se Ana, Dina i ja našle i razgovarale općenito o tome u kojem bismo smjeru voljele krenuti. Bacile smo se na istraživački rad. Na dramskoj sam provjeravala naše ideje, s njima sam također istraživala neke njihove probleme jer sam pokušavala otkriti gdje se danas nalazi Srnin problem. Istraživala sam i društvene mreže, gdje sam također otkrivala što je popularno i što mlade muči. Probe su tekle tako da smo se uhvatile neke suvremene teme, a zatim bismo je pokretom, gestom i glasom postavljale na pozornicu s nekim određenim uputama ili tekstom koji bi Dina skicirala. Ona bi nadahnuta probama pisala tekst. Nakon nekog vremena uvrstile smo i Šimunovićeve pripovijetku, odnosno Srnu iz povijesti, tako da smo iz probe u probu, u jednom dužem procesu stvaranja, radile na kombinaciji naše i Šimunovićeve priče. Iako smo prošlo ljeto bile slobodne, svaka je za sebe radila – Dina je pisala tekst, Ana je smišljala koncept, a ja sam bilježila svoje glumačke prijedloge. Tako da je bilo radno ljeto prošle godine.

Ana Maria Štefanac u predstavi *Duga* redateljice Ane Kreitmeyer Klarić

Kako ste reagirali kad ste doznali da je Ana Tonković Dolenčić uvrstila predstavu za festival Mali Marulić?

Vijest je došla u trenutku kad sam baš igrala *Dugu*. Nakon predstave mi je prišao inspicijent i rekao: „Imam lijepe vijesti za tebe!“ Iskreno, prvo sam pomislila na povećanje honorara jer si to svi mi slobodni umjetnici priželjkujemo. No, stigla je bolja vijest: „Prošla si na Marulića!“ U tom sam se trenutku rasplakala jer je to bilo najveće priznanje za naš trud i rad, a to je ujedno bio i prvi festival na koji je *Duga* bila prijavljena. To je prestižan festival na kojemu je svaka predstava nagrađena time što na njemu sudjeluje. Za mene je to bio velik uspjeh i velika sreća.

Onda ste sigurno još više plakali kad ste primili nagradu za najbolju glumicu. Kakav je bio osjećaj?

Kad sam čula da sam prozvana kao dobitnica nagrade, obuzeo me osjećaj neke dječje sreće, kao kad prvi put nešto doživiš, poput prvog dana škole ili odlazak u školu u prirodu, prva poruka od simpatije pa ne znaš kako bi se ponašala i onda samo razvučeš neki blesavi osmijeh. Kad sam vidjela fotografiju s dodjele i taj blesavi, nekontrolirani osmijeh podsjetila me na fotografiju s naklona moje prve predstave u Dramskom studiju Zorin dom, gdje sam odrasla. Bila je to predstava *Lovac u žitu* i igrala sam Phoebe. Iako je otada prošlo gotovo 18 godina, osmijeh se nije promijenio. Pamtit ću Split po lijepom osjećaju i po tome da sam tamo primila svoju prvu glumačku nagradu.

U potpunosti se slažem sa žirijem koji je u obrazloženju nagrade istaknuo kako ste „bez pretjerivanja i karikiranja, scenski vrlo čisto i točno, lišeno afektiranih emocija, i istovremeno iznimno angažirano utjelovili dvije Srne – onu tradicionalnu Srnu, Šimunovićeva patrijarhalnog svijeta, ali i modernu Srnu današnjega društva.“ Lik Srne snažno ste utjelovili u tijelu. Suvremena Srna je frajerica, dok je ona s početka prošlog stoljeća elegantna mala dama. Pretpostavljam da je ovu drugu Srnu bilo teže prikazati.

Da. Tu je bilo dosta traženja. Nismo htjeli da bude na prvu loptu. Stereotipno. Htjeli smo ostvariti stanovitu začudnost i zaigranost jer ona cijelo vrijeme pati za tim dječacima koji uživaju u slobodnoj igri, kupaju se u rijeci, penju se po drveću, koji mogu biti po cijele dane vani, za razliku od nje kojoj je to zabranjeno. Tu smo dosta istraživale i tijekom dugih proba tražile smo kako da unutar te njezine nametnute elegancije iskoči njezina dječja narav, zaigrana priroda. Na jednoj sam probi cijelo vrijeme morala hodati i stajati na prstima, na drugoj me Ana cijelu zavezala maramama, stvarno smo svašta isprobavale. Na kraju smo dobile toliko mnogo materijala pa bi predstava, da smo ostavile sve što smo zamislile i kreirale, trajala satima. Naći i utjeloviti Šimunovićevu Srnu mi je bio najteži dio procesa i tu mi je najviše pomoglo Anino plesno iskustvo i njen drugi pogled. Ona je stalno od mene tražila više i zahvaljujući tome smo postigle tu začudnost i zaigranost. Što se tiče suvremene Srne, ona mi je odmah legla jer sam i sama trenirala nogomet pa mi je bila dosta bliska. Iako nisam neki maher u tehniciranju, imam taj neki nogometni stav.

Ana Maria Štefanac u predstavi *Duga* redateljice Ane Kreitmeyer, Dječje kazalište Dubrava, 2022., foto: Tomislav Klarić

Gledala sam Vas i u predstavi *S lektinom na kavi*, gdje ste me oduševili svojim glumačkim transformacijama i smislom za komiku. Osobno su mi najduhovitiji dijelovi predstave bili oni u kojima se pojavljujete bez riječi i zapravo ometate scenu svojih kolegica. U toj predstavi ste, zajedno s Tanom Mažuranić i Mirnom Ostrošić, vrlo duhovito progovorile o stanju na nezavisnoj sceni, položaju glumica, o dramskim tekstovima u kojima uglavnom nema ženskih uloga, o glumačkom egu. I to sve uz pomoć mnogih lektirnih naslova koji se čitaju u srednjoj školi. Kako ste došli na tu ideju?

Na tu ideju je došla Tana još za vrijeme studiranja. Htjela je uklopiti u jednu predstavu sve te izazovne uloge iz odličnih lektirnih naslova. Tijekom pandemije razradila je ideju da progovori o nezavisnoj sceni i položaju glumica i glumaca na njoj pa smo tako dobile zabavan, ali vrlo direktan komad koji govori o situaciji na sceni. S druge strane, svi oni koji ne vole čitati lektire ovdje mogu naći poticaj za čitanje.

S lektinom na kavi izvodite u relativno novoj zagrebačkoj oazi za suvremenu umjetnost – u PLEJSU. Prije dvije godine osnovali ste kazališnu družinu vrlo zvučnog naziva – Drami si mami. Sjećam se da ste tada isticali kako vam je dosta kukanja i čekanja da vas netko pozove na angažman, kako posao treba uzeti sam u svoje ruke. Koja su vam iskustva nakon dvogodišnjeg postojanja – koliko je teško opstati na nezavisnoj sceni?

Sve ono što smo dosad napravile je naših ruku djelo, samostalno i nezavisno, uz minimalne donacije za *evente*. Svjesne smo da ne možemo konkurirati na natjecajima uz sve ostale organizacije koje to rade već godinama, pa zato bildamo Drami si mami koliko god možemo. Bude boljih perioda i tada se rode lijepe stvari poput *S lektinom na kavi* koju smo prijavile i za Nagradu hrvatskog glumišta. Međutim, ima i onih mjeseci kad smo jednostavno u mirovanju zbog ostalih obaveza koje imamo izvan organizacije.

Kako je došlo do ovog simpatičnog naziva Drami si mami, koji je također komentar svima onima koji kukaju?

Oluja mozгова iliti *brainstorming*. Vrtjele smo danima ideje i naposljetku je došlo do ovog naziva koji svatko može protumačiti kako želi.

Okrenuli ste se djeci i mladima, radite predstave za njih, radite s njima. Neprestano se vode razgovori o tome kakvo kazalište mladi žele gledati, kakvo im kazalište treba ponuditi. Koji je Vaš odgovor na to pitanje?

Mladima treba brzo i komično kazalište. Zasad smo uglavnom orijentirane prema komediji koja je brza, duhovita, britka, koketira sa *stand-upom* ali je i poučna. Tana i ja smo se u tome našle, a primijetile smo da nas mladi razumiju. Nismo striktno okrenute samo mladima, nego svima koji žele kvalitetnu komediju.

Kakvo Vi kazalište želite stvarati?

Prije svega okrenuto prema izvođačima, gdje on ili ona mogu doći do izražaja. Mi smo glumice pa je logično da nas najviše zanima sama izvedba koja proizlazi iz dobro razrađenog koncepta i pripreme.

Kad ste osnivali Drami si mami rekli ste da ćete se baviti inovativnim izvedbenim umjetničkim praksama. Osobno imam osjećaj da je već sve viđeno. Zanima me što je za Vas inovativno? Gdje se skrivaju ti, još neistraženi, izvedbeni prostori?

Pa mislim da je to upravo u pristupu radu i otvorenosti prema raznim motivima rada. Već smo si dokazale da uz minimalnu podršku i dobru ideju možemo stvoriti predstavu. Našu *Lektiru*, koja nije samo za srednjoškolce, određene osobe došle su gledati po nekoliko puta. Svaki put izvedba je drugačija, što ovisi o našim energijama, energiji publike i nadahnuću. Sam po sebi PLEJS je specifičan, avangardan i minimalan. Preostaje nam dakle naša izvedba, a koliko mogu primijetiti, mnoga se kazališta okreću efektima gdje izvođač postaje samo funkcija. Mi ne želimo, u našem kazalištu, biti funkcija. Ovdje se prvenstveno izražavamo onako kako mi želimo, a takvi su nam i suradnici i suradnice. Bitan nam je čovjek, ne reflektor.

Kako je PLEJS, kao umjetnički prostor, zamišljen? Kome je namijenjen?

PLEJS je multifunkcionalni prostor u centru Zagreba osnovan 2020., namijenjen prije svega stvaralaštvu umjetnika na nezavisnoj kazališnoj sceni, ali i širem djelovanju. Voditeljica je Tana Mažuranić. Ovdje se izvode komorne predstave, organiziraju *eventi*, održavaju kazališne probe, radionice, seminari, tribine i snimanja. Uz to što je PLEJS kuća Drami si mami, do sada smo održali razne projekte, poput *live-stream* promocije albuma Alejuandra Buendia *Škrinja*, postavu izložbe *Čovik, peka i ožeg* Josipa Kresovića (Naonar), ovdje se snimao podcast *Kilometri podcast* Katarine Moškatele, ostvarena je suradnja s plesnim studijem Jazzelle, Kotar teatrom i 6glumicatražiautora, Mystageom, te su svoje radionice održale Lucija Romanova, Sandra Sangiao i Jelena Miholjević. Tana je kao voditeljica svu svoju energiju usmjerila na vođenje PLEJSA, a nadamo se da će sezona koja je pred nama biti još uspješnija i kreativnija.

Tana Mažuranić, osnivačica i voditeljica PLEJSA, govori o svojoj misli o kazališnom radu u predstavi *S lektirou* na kazališnoj sceni. Foto: Katarina Franić

Uz kazalište, zanima Vas i radiodrama. Na Akademiji primijenjene umjetnosti u Rijeci diplomirali ste 2020. s autorskom radiodramom. O kakvoj je radiodrami riječ?

Riječ je o radiodrami koja se bavi mentalnim zdravljem. Ukratko, troje kandidata pozvano je u *reality radio show*, a pobjednik dobiva vrijednu nagradu. Slušateljima se otkrivaju sve duboke tajne, misaoni procesi i odnosi tih kandidata. Ono što sudionici na kraju emisije dobivaju je istina – uvid u realno stanje svog bića.

S obzirom na to da ste članica Udruge Forum za održivi razvoj Zeleni prozor te da sudjelujete u raznim društvenim projektima, razmišljate li i o ekološkim predstavama koje su trenutno vrlo popularne? Što bi po Vama značila ekološka predstava?

I sama *Duga* je ekološka predstava jer govori o rodnoj ravnopravnosti. Kad spominjemo ekologiju, ljudi prvenstvo misle na zaštitu prirode i okoliša, no to područje ima više interesa, u kojima je i rodna ravnopravnost, borba za ljudska prava, dostojanstvo, migracijski problemi, briga o mentalnom zdravlju. Koliko mogu, obrađujem te teme kroz svoj rad ili organiziram buvljake.

Snimate i filmove. Što biste uvijek prije odabrali – film ili kazalište?

Zasad sam snimila par kratkih filmova, a želja mi je debitirati i u nekom dugometražnom, ako za to bude prilike. Kad je gluma u pitanju, ne biram. Volim kazalište, volim film, volim radio. Godinama sam radila kao spikerica na radiju i za mene je ulazak u eter bila mala predstava. Svaki ulazak je dobro pripremljen, morala sam zagrijati govorni aparat, morala sam se koncentrirati i na kraju krajeva zainteresirati publiku kako ne bi prebacili stanicu. Obožavala sam raditi i radiodrame! Ne samo kao glumica nego kao redateljica, producentica ali i tehničarka. Na Radio Sovi sve sam to naučila i guštala u svakom segmentu. Nema ljepšeg nego slušati vlastitu radiodramu.

Završili ste privatni Fakultet za film i scensku umjetnost. Imate li osjećaj da Vas redatelji i ravnatelji kazališta, zbog toga što niste diplomirali na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu, manje poznaju? Je li studentima glume koji nisu završili spomenutu Akademiju teže?

Završila sam privatnu akademiju, a potom sam u Rijeci upisala i završila diplomski studij glume. Da, moram priznati da je teže, manje redatelja i ravnatelja me vidjelo tijekom studiranja, ali eto, očito je s razlogom netko na određenoj akademiji. Imam svoj put, svoje ideje i određeni rad iza i ispred sebe. Tko želi raditi, svejedno je koju je akademiju završio. Samo treba biti uporan i ne pokleknuti ako određeno vrijeme *ne ide*.

Ana Marinković u predstavi *S lektinom na kavi* u Karlovcu. Snimila: Miroslav Čučić

Smatrate li da imamo previše studija glume u našoj zemlji, s obzirom na kasniju vrlo neizvjesnu budućnost?

Ima dosta studija glume, ali oni su posljedica toga što je potražnja bila velika, a nažalost nisu svi mogli dobiti priliku ulaska na Akademiju unatoč talentu i velikim pripremama za sam prijemni. Po meni, neka svatko dobije priliku studiranja, a kasnije će sami stvarati svoj put i prilike.

Kao mlada glumica koja sama sebi krči svoj put i uspijeva opstati na kazališnom nebu, što biste savjetovali onima koji će uskoro završiti jedan od studija glume?

Ako se vide u glumi, neka ne odustaju unatoč lošem danu, tjednu, mjesecu, godini, procesu, kolegi, redatelju, komentaru... Sve je s razlogom i samo treba izdržati, a trud se uvijek isplati. Ako su od onih koje je netko samo gurnuo u ovo sve, a i ne da im se baš glumiti (ne biste vjerovali, no doživjeh i takvih izjava), neka budu fer i neka potraže svoje područje zanimanja. Upravo zbog takvih mnogi moje kolege i kolegice, vrlo talentirani i marljivi, ne dobivaju prilike.

Nakon *Duge*, koji ste si novi kazališni izazov zadali?

Trenutno smo u pripremi nove sezone *Drami si mami* i u *PLEJSU* u planu su igranja *S lektinom na kavi* i njena gostovanja, priprema dviju predstava i suradnja s još nekim nezavisnim organizacijama, nastavak dramskih skupina i radionica.

Kako se bacam i u poduzetničke vode, želim da jedan prostor u Karlovcu postane mjesto koje će donositi razne kreativne sadržaje, predstave, radionice, buvljake, glazbene i filmske večeri, pub kvizove. Osim toga, Dječje kazalište Dubrava prihvatilo je moju novu ideju za predstavu koja će biti u suradnji s jednim nezavisnim kazalištem za djecu iz Zagreba, a premijeru planiramo u ožujku iduće godine. Radit ću i u Zorin domu, s kojim već godinama vrlo lijepo surađujem. Peđa Gvozdić pozvao me u predstavu koja će izaći prije Božića. Isto tako, velika mi je želja otići na jednu glumačku radionicu u New York pa sam već počela s pripremama, prije svega onim financijske prirode. Puno je planova, puno njih čeka samo realizaciju, a nećemo se ljutiti ako neki i ne uspiju. Vidjet ćemo što će se ostvariti, bitno je sanjati!

Svakako je bitno sanjati, a željela bih da Vam se najljepši snovi i ispune. Želim Vam puno upornosti, zadovoljstva i uspjeha u daljnjem radu.

©Katarina Kolega, *Hrvatskoglumiste.hr*, objavljeno 16. kolovoza 2023.

Tekst je objavljen uz potporu AEM u okviru projekta poticanja novinarske izvrsnosti.

Dopušteno je prenošenje sadržaja uz objavu izvora i autora.